

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

4.Bhar.28/2021/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2021. év szeptember hó 16. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hűtlen kezelés büntette és más bűncselekmények miatt Vádlott1 és társa ellen indított büntetőügyben az ügyész, Vádlott1 I. rendű vádlott és Vádlott2 II. rendű vádlott, valamint a védőik másodfellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020. november 11. napján kihirdetett 25.Bf.11.688/2019/15. számú ítéletét megváltoztatja.

Vádlott1 I. rendű vádlott cselekményének minősítésénél mellőzi a folytatólagos elkövetésre utalást.

Vádlott2 II. rendű vádlottat a bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 376. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmenti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Vádlott1 I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság – hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban – a 2019. év május hó 28. napján kihirdetett 16.B.30.009/2018/22. számú ítéletében Vádlott1 I. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 376. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Vádlott2 II. r. vádlottat az ellene bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés [Btk. 376. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól ugyancsak felmentette.

[3] Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárásában magánfélként fellépő sértett polgári jogi igényét elutasította és megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, felmentésük miatt, büntetőjogi felelősségük vád szerinti megállapítása és velük szemben büntetés kiszabása végett, míg a sértetti képviselő a polgári jogi igény elutasítása miatt jelentett be fellebbezést.

[5] A fent megjelölt fellebbezések eredményeként a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2020. év november hó 11. napján kihirdetett 25.Bf.11688/2019/15. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és Vádlott1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 376. § (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében, amiért őt 500 napi tétel – napi tételenként 1.200 forint – összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

[6] Vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 376. § (1) bekezdésében megfogalmazott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntetében, amiért őt 350 napi tétel – napi tételenként 1.500 forint – összesen 525.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék mindkét vádlott esetében rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A másodfokú bíróság mellőzte a polgári jogi igény elutasítására vonatkozó elsőbírői rendelkezést, végezetül pedig az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte Vádlott1 I. r. vádlottat.

[7] A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért, továbbá a ügyvédi iroda1-gyel szemben vagyonek Kobzás alkalmazása végett jelentett be fellebbezést.

[8] Vádlott1 I. r. és Vádlott2 II. r. vádlottak, valamint védőik felmentésért éltek jogorvoslati jogukkal.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2021. év január hó 28. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblához a 2021. év február hó 3. napján érkezett BF.862/2020/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlottak és védőik fellebbezését nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy – álláspontja szerint – az ügyben első-és másodfokon eljár bíróságok az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatták le az elsőfokú bíróságnak az ítéletre ki nem ható apróbb, relatív eljárási szabálysértéseitől eltekintve. A fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azonban helytállóan mutatott rá a másodfokon eljáró törvényszék, hogy a bizonyítékok bemutatása korántsem volt teljeskörű, mint ahogy értékelésük sem, az helyenként logikátlan és nem nélkülözte az irreleváns elemeket sem. Az

elsőfokú ítélet tényállása hiányos, részben iratellenes és téves következtetésből eredően is részben megalapozatlan, továbbá az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget.

[10] A fellebbviteli főügyészség átirata kiemelte, hogy a másodfokon eljáró törvényszék ítélete részletesen foglalkozott azzal a kérdéssel is, hogy az általa feltárt megalapozatlansági okok a másodfokú eljárásban érdemben orvosolhatók-e, vagy arra csak megismételt elsőfokú eljárásban kerülhet sor. E körben a fellebbviteli főügyészség átirata maradéktalanul osztotta a másodfokú bíróság ítéletében kifejtett álláspontot, amelynek lényege szerint a törvényszék által megjelölt hibák és hiányosságok legfeljebb részbeni felderíthetetlenséget, ezáltal a Be. 592. § (2) bekezdésében megfogalmazott részleges megalapozatlanságot jelentenek. Aláhúzta, hogy míg a teljes megalapozatlanság szükségszerű következménye a hatályon kívül helyezés, addig a hatályos eljárásjogi törvény az ítélet részleges megalapozatlansága esetében a másodfokú bíróság kötelezettségévé teszi annak megszüntetését, a tényállás kiegészítése, helyesbítése az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítással érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás alapján. Felhívta a közaláírtványl EBH.2019.B.9. számú elvi határozatát, amelynek értelmében a hatályos büntetőeljárás törvény rendelkezései szerint csak a teljes – a másodfokú eljárásban helyre nem hozható – megalapozatlanság okából engedi meg a hatályon kívül helyezést, míg az ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú bíróság kategorikus – mérlegelést nem tűző – kötelezettségévé teszi. A részleges megalapozatlanság ezért hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhat. A közaláírtványl elvi döntése nyomán rámutatott, hogy a fenti törvényi tilalom nem kerülhető ki oly módon, hogy a másodfokú bíróság a részleges megalapozatlansághoz egy önmagában hatályon kívül helyezési okot meg nem valósító eljárás szabálysértést – az indokolási kötelezettség megsértését – társítja. Az indokolási kötelezettség teljesítése ugyanis csak megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható, mert amennyiben a tények megállapítása hiányzik, úgy az azokra vonatkozó indokolás sem kérhető számon. Ezért a részleges megalapozatlanságban szenvedő ítélet indokolásának megsértését eljárás szabályként értékelni fogalmilag kizárt. (EBH.2018.B.8.III.)

[11] Az átirat arra is felhívta a figyelmet, hogy a részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének a másodfokú eljárásban igénybe vehető eszközei továbbra is változatlanok. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az elsőfokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságainak pótlása, felderíthetetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése vagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten arra az esetre rendel alkalmazni, ha az így módosult, eltérő tényállás a vádlott bűnösségének megállapításához vezethet. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma azt jelenti, hogy a felülbírló bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette.

[12] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az ügyben az elbírláshoz szükséges bizonyítékok teljeskörűen rendelkezésre álltak, a megalapozatlansági okot képező hibák és hiányosságok az elsőfokú eljárásban a bizonyítékok teljeskörű, okszerű és logikus értékelése körében merültek fel. A másodfokú bíróság a saját eljárásában az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetések levonása útján az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján pontosította, illetve kiegészítette az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és

az ilyen módon teljeskörűvé és megalapozottá tett tényállásból vont le további, az elsőfokú bíróságétól eltérő jogkövetkeztetéseket.

[13] Az ügyészi álláspont értelmében a Fővárosi Törvényszék másodfokon eljáró tanácsa rendkívül logikusan és követhetően vezette le, hogy miért minősült Vádltott1 I. r. vádlott vagyonkezelőnek, ebből fakadóan milyen kötelezettségei voltak és azokat milyen magatartásával szegte meg. Ugyancsak meggyőzően érvelt Vádltott2 II. r. vádlott vonatkozásában azzal kapcsolatban, hogy miért és miből kellett tisztában lennie azzal, hogy Vádltott1 I. r. vádlott a vagyonkezelő kötelezettségét megszegve tényleges szükséglet nélkül köt szerződést a ügyvédi irodal-gyel. Szintén helytállóan és törvényesnek ítélte meg a fellebbviteli főügyészség a másodfokú bíróságnak a vagyoni hátrány bekövetkezésével és annak összegével összefüggésben elfoglalt álláspontját. A fellebbviteli főügyészség aláhúzta, hogy a másodfokú bíróság által kiegészített, pontosított és immár megalapozott tényállás alapján okszerűen vont következtetést a törvényszék mindkét vádlott bűnösségére és bűncselekményeiknek a jogi minősítése is törvényes.

[14] A büntetés kiszabása körében annak az álláspontjának adott hangot, hogy a másodfokú bíróság a büntetés kiszabásánál figyelembe veendő körülményeket ugyan maradéktalanul felsorolta, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte, mert Vádltott1 I. r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetése idején betöltött beosztására, az általa megvalósított cselekmény jellegére, súlyosabb joghátrány alkalmazása indokolt, mert a számos enyhítő körülmény ellenére sem vált a vádlotti cselekmény csekély súlyúvá. Az ügyészi álláspont szerint az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés nem szolgálja a törvényben rögzített büntetési célokat, ezért az I. r. vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[15] Vádltott2 I. r. vádlott esetében a cselekmény tárgyi súlyához, valamint a terhelt vagyoni, jövedelmi viszonyaihoz mérten a terhelttel szemben kiszabott pénzbüntetés súlyosítását indítványozta a fellebbviteli főügyészség.

[16] Vádltott1 I. r. vádlott a felmentését célzó fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék marasztaló ítélete megalapozatlan, mert az olyan fikcionális elemekre épül, amelyek nem felelnek meg a valóságnak. E körben példaként hozta fel azt a törvényszéki megállapítást, hogy a közalapítvány1 szerv2i projektet a 2008. év február hónapjában felfüggesztették. Kiemelte, hogy a projekt felfüggesztése szóba sem került, hanem éppen ellenkezőleg a zrt1 és Vagyontanács a részletfizetésre megvásárolt községli ingatlan vételárához 101 millió forint átutalását engedélyezte. Hangsúlyozta, hogy mindent megtett az ingatlan hasznosítása, illetve értékesítése érdekében, így ingatlan hirdetések feladásával próbálta értékesíteni a községli ingatlant, illetve személy2 projektgazda megbízási szerződését is módosította azzal, hogy felhatalmazta őt ingatlan forgalmazó cégekkel való kapcsolattartásra. Azonban világválság és a 300 millió forintos eladási ár megnehezítette az értékesítést, azonban ez utóbbi tekintetében az összeg valamennyi – az ingatlanlannal kapcsolatos – költséget tartalmazta, így tehát az árat nem az eladás gátjának találták ki. Megjegyezte, hogy minden bizonnyal féláron, meglehetősen rövid idő alatt találtak volna vevőt az ingatlanra, azonban nem állt szándékukban „elkotyavetyélni” az állami vagyont.

[17] Tagadta a terhére rótt hűtlen kezelés büntettének a vádiratban megfogalmazott és a másodfokú bíróság által megállapított másik elkövetési magatartást is. Eszerint személy2 nem tényleges munkavégzés nélkül vette fel megközelítőleg egyéves fizetését. Sérelmezte, hogy az egész eljárás során nem hallgatták meg tanúként személy2et, mindössze a halálát követően tartott házkutatást az ügyészség és ez alkalommal foglaltak le az özvegyénél másfélezer oldalnyi iratanyagot a községi ingatlanl kapcsolatban. Az I. r. vádlott cáfolta azokat a másodfokú bíróság által tett megállapításokat, amelyek szerint a személy2cel kötött szerződés lényegét tekintve tartalmatlan volt, mert a cég2 érdemi munkát nem végzett, ennek cáfolataként megjelölte azt a három ingatlan forgalmazó céget, amellyel a cég2 együttműködött az ingatlanegyüttes eladása érdekében.

[18] A ügyvédi iroda1-gyel kötött szerződés tekintetében annak az álláspontjának adott hangot, hogy a két fél között meglévő alapszerződés mellett is egyértelműen szükség volt egy újabb szerződés megkötésére, tekintettel arra, hogy annak tartalma alapvetően más volt. Az újonnan kötött szerződése olyan feladatok ellátásával bízta meg a II. r. vádlott által is képviselt ügyvédi irodát, mint a versenyhivatali eljárások, a privatizációs szerződések előkészítése, esetleges EU-s projekteknél történő eljárás, melyek azonban köztük korábban már meglévő alapszerződésben egyáltalán nem szerepeltek. Kiemelte, hogy nem szükségtelen, hanem egyenesen jogszerű és megalapozott volt a társaság1 működése szempontjából fontos, új jogi feladatok ellátására külön ügyvédi megbízási szerződés megkötése. Magatartásával a társaság1 felelős ügyvezetőjeként mindössze ennek a tulajdonosi elvárásnak tett eleget. Mindezek alapján felmentését szorgalmazta bűncselekmény hiányában.

[19] Vádlott1 I. r. vádlott védője is részletes írásbeli indokolást terjesztett elő a fellebbezéséhez. Ennek lényege szerint az I. r. vádlott az eljárás során már számos esetben kifejtette érdemi védekezését, amelyek a periratokban megtalálhatók és ezekből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy Vádlott1 nem követte el a terhére rótt hűtlen kezelés büntettét. A védői álláspont szerint a másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy Vádlott1 a vagyonkezelési kötelezettségét nem szegte meg, ezzel ellentétes tényállás, amelyből a vagyonkezelési kötelezettség megszegésére lehetne következtetést levonni, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg. Hangsúlyozta, hogy a vagyonkezelési kötelezettség megszegésének megállapítása jogkérdés, amely azonban elválaszthatatlan a ténykérdésektől. A másodfokú bíróság olyan történeti tényállási elemekkel egészítette ki az elsőfokú bíróság ítéletét, amellyel lehetőséget teremtett saját maga számára a vagyonkezelési kötelezettség megsértésének megállapítására. Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság az ítéletében ugyan foglalkozott a hűtlen kezelés törvényi tényállási elemeinek körében a tárgyi oldal elemeivel, azonban az alanyi oldal elemei között nem foglalkozott a szándékossággal, jóllehet a törvényi tényállás helyes értelmezése szerint az elkövető szándékának – legalább eshetőleges formában – ki kell terjednie egyrészt a vagyonkezelési kötelezettség megszegésére, másrészt az ebből szükségszerűen bekövetkező vagyoni hátrányra, mint eredményre. A védelem álláspontja szerint a törvényi tényállási elemek objektív megállapíthatósága esetén is hiányzik az alanyi oldalon a szándékosság, amely kiterjedne az elkövetési magatartásra, valamint az eredményre, ennek hiányában azonban a vádlott büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg a hűtlen kezelés büntettében. Mindezek alapján a védő a másodfokú ítélet megváltoztatását és Vádlott1 I. r. vádlott felmentését indítványozta. Másodlagos indítványként – a terhelt büntetőjogi felelőségének megállapításának esetére kérte, hogy a harmadfokú bíróság a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezésnek ne adjon helyt, hanem éppen ellenkezőleg, az

enyhítő körülmények jelentős számára és nyomatékára tekintettel a másodfokú bíróság által kiszabott büntetést enyhítse.

[20] Vádlott2 II. r. vádlott és védője a felmentést célzó fellebbezésüket írásban is részletesen megindokolták. Ennek lényege szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy Vádlott1 I. r. vádlott által kötött szerződés indokolatlan volt a ügyvédi irodal-gyel, mert a szerv1 (a továbbiakban: NVT.) leállította a közszégi projekttel kapcsolatos munkálatokat, mégpedig a II. r. vádlott által készített előterjesztés alapján. A védői érvelés szerint a másodfokú bíróságnak a fenti megállapítása a tényekkel nem áll összhangban, tekintettel arra, hogy az NVT. a határozatában 100 millió forintot meghaladó összeget hagyott jóvá a beruházás céljára. Kiemelték azt is, hogy a projekt felfüggesztése nem került szóba, hanem ezzel ellentétben a valamilyen módon történő hasznosítása került előtérbe, amelynek mindössze csak egyik olvasata volt az ingatlanok értékesítése. A védő aláhúzta, hogy a II. r. vádlottal kötött megbízási szerződés alapján elvégzett tárgyalások egyrészt a határozatokban elrendelt értékesítés elősegítését célozták azzal, hogy tárgyalásokat folytatott a lehetséges finanszírozásokról, másrészt a döntésképes állami intézményvezetőkkel tárgyalt a beruházási cél lehetséges felvállalásáról. Lényegét tekintve a megbízási szerződés megkötése – a másodfokú bíróság megállapításaival szöges ellentétben – nem volt indokolatlan, tekintettel arra, hogy az egyrészt időben megelőzte az NVT. ingatlan hasznosítással kapcsolatos határozatát, másfelől a szerződésben rögzített, valamint Vádlott2 II. r. vádlott által a szerződésben foglalt feladatok teljesítése éppen az NVT. határozatában foglaltak elősegítését, végrehajtását szolgálta. A védő kiemelte továbbá azt is, hogy a másodfokú bíróság megállapította, hogy az NVT. 2008. évi (február 13.) határozatával a projektet felfüggesztették. Ez azonban a felülmérlegelés tilalmába ütközik, továbbá a határozat hibás értelmezését jelenti, harmadsorban pedig a II. r. vádlott megbízási szerződése nem a megvalósítás tényleges megkezdésére vonatkozott, hanem olyan tevékenységekre, amelyek a megvalósításhoz segítséget nyújtanak. A határozat által említett megvalósíthatósági tanulmány – már az elnevezéséből adódóan is – a tevékenység elvégzésének előkészületét jelenti, amelyek következtetéseit a tanulmányba kell beépíteni.

[21] Alapvető kifogást fogalmazott meg a védelem a másodfokú ítélet azon megállapításával kapcsolatban, amely szerint a vádlottaknak már ekkor – a 2008. év június hó 24. napján – tudniuk kellett, hogy a szerződés tárgyát képező projekt nem fog megvalósulni, mivel a Tanács számára szóló előterjesztést Vádlott2 II. r. vádlott készítette és Vádlott1 I. r. vádlott írta alá, az pedig az ingatlanok értékesítésének javaslatát tartalmazta. E körben arra mutatott rá az indokolt fellebbezés, hogy a II. r. vádlott által készített előterjesztés nem az értékesítés, hanem az eredetileg tervbe vett projekt teljeskörű megvalósítása mellett érvelt. Maga az előterjesztés nem került a Tanács elé, a II. r. vádlott nem tudhatta, hogy a zrt1 milyen tartalmú előterjesztést terjeszt a Tanács elé. A védelmi érvelést összegezve Vádlott2 II. r. vádlott a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően kötött ügyvédi megbízási szerződést a cég3-vel 2008. májusában az Ütv. szabályainak betartásával. A szóban kötött megbízási szerződés egyenértékű az írásban kötöttel. Ezen megbízási szerződésnek azért volt létjogosultsága a 2003. évből származó átalánydíjazású szerződés mellett, mert egy merőben új feladatban történő közreműködésre irányult, amelyet az átalánydíjazású szerződés nem fogott át. A II. r. vádlott a szóban forgó szerződés alapján készítette el az előterjesztést a cég3 részére, így tehát tényszerűen részt vett az ingatlanra vonatkozó szerződés módosítás munkájában, tekintettel arra, hogy annak szövegét ő maga készítette el. A fentieken túlmenően Vádlott2 II. r. vádlott tárgyalásokat folytatott az NVT. 2008. év július hó 9. napján született határozatát követően, hogy a projekt érintett állami szervek részéről átvételre

kerüljön, illetőleg az értékesítése kedvezőbb feltételekkel történjen meg. Mindezek alapján a II. r. vádlott és védője indítványozták, hogy a harmadfokú bíróság Vádlott2t az ellene emelt bűncselekmény vádja alól – bűncselekmény hiányában – mentse fel.

[22] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítélete ellen bejelentett ellentétes irányú fellebbezések vizsgálata során először abban a kérdésben foglalt állást, hogy helye van-e harmadfokú eljárásnak. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. Az idézett törvényhely (2) bekezdése szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

- a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,
- b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,
- c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

[23] A fenti törvényi felsorolást összevetve az első-és másodfokú bíróságok ítéleteinek tartalmával, egyértelműen megállapítható, hogy jelen ügyben a Be. 615. § (1) bekezdésében és a (2) bekezdés a) pontjában írtak alapján megnyílt a harmadfokú bírósági eljárás lehetősége, hiszen a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék olyan vádlott(ak) bűnösségét állapította meg, akiket az elsőfokú bíróság felmentett.

[24] A harmadfokú bíróság a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 620. § (1) bekezdésében rögzítettek alapján.

[25] A Fővárosi Ítéltábla harmadfokú nyilvános ülésén a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője lényegét tekintve az írásbeli fellebbezésével egyezően nyilatkozott. Kifejtette, hogy az első-és másodfokon eljáró bíróságok hatályon kívül helyezést eredményező abszolút eljárási szabálysértést nem vétettek, az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, azonban az általa megállapított ítéleti tényállás megalapozatlan, mert hiányos, iratellenes és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. Az elsőfokú bíróság ítéletében fellelhető megalapozatlansági okokat az ügyészi álláspont szerint a másodfokú bíróság a saját eljárásában – az iratok tartalma alapján – kiküszöbölte és a tényállás kiegészítése mellett helyes ténybeli következtetésre jutott a két vádlott büntetőjogi felelősségét illetően. Hangsúlyozta, hogy Vádlott1 I. r. vádlott vagyongazdálkodási minősége az egész eljárás során nem volt vitatott, azt sem a vád, sem pedig a védelem nem vonta kétségbe. A vagyongazdálkodási kötelezettségének körében két szerződéskötést és ennek eredményeként két büntetőjogi értékelendő magatartást rótt a vádhatóság Vádlott1 I. r. vádlott terhére. Az I. vádpontban a cég2-vel kötött szerződés szerepelt, amelyben a szerződéskötés indokoltsága önmagában még megfelelhetett az NVT. által lefektetett alapítói akaratnak, de az az alapján történt teljesítés már nem volt szerződésszerű, így az annak alapján történt kifizetések is jogtalanok voltak, amelyeket az I. r.

vádlott engedélyezett. A cég2 feladata az ingatlan értékesítésére terjedt ki a módosított szerződés szerint a 2009. év nyarától, nem pedig az ingatlan kezelésére és állagmegóvási feladatokra. A ügyvédi irodal-gyel kötött szerződést illetően már a kontraktus megkötése is indokolatlan volt, így annak megkötésére jogszerűen nem is kerülhetett volna sor. A vádlottak szándékos magatartásukkal összesen 13.165.500 forint vagyoni hátrányt okoztak. A fellebbviteli főügyészség képviselője perbeszédében mindössze a másodfokú bíróság büntetés kiszabási gyakorlatát támadta. Nem vitatta, hogy a vádlottak kedvező személyi körülményei, az igen tetemes időmúlás, továbbá az I. r. vádlott megbetegedései indokolják az általában szokásosnál enyhébb szankció alkalmazását, azonban úgy ítélte meg, hogy a másodfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés Vádlott1 I. r. vádlott esetében nem szolgálja a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célokat. Az ügyészi álláspont szerint a vádlottal szemben alkalmazott pénzbüntetés ugyan a speciál preventív céloknak megfelel, azonban a büntetésnek generál prevenciós jellege is van, amely az I. r. vádlott esetében kizárólag végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazásával érthető el. Vádlott2 II. r. vádlott tekintetében a pénzbüntetés napi tételeinek, valamint az egynapi tétel összegének emelését tartotta indokoltnak, figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára és a terhelt vagyoni helyzetére. Végezetül indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a ügyvédi irodal-gyel szemben 4,2 millió forint erejéig rendeljen el vagyoneklobzást, hiszen az iroda a II. r. vádlott tevékenysége okán, ilyen összeggel gazdagodott jogszerűen.

[26] Vádlott1 I. r. vádlott meghatalmazott védője az írásbeli indítványában foglaltakat teljes egészében fenntartotta és ennek ismeretében ismételt a terhelt felmentését szorgalmazta.

[27] Vádlott2 II. r. vádlott védője az írásban részletesen kifejtett fellebbezését változatlan formában fenntartotta és azt néhány ponton kiegészítette. Arra hívta fel a figyelmet a védő a perbeszédében, hogy a másodfokú bíróság megsértette a felülmérlegelés törvényi tilalmát, mert valójában nem állapított meg eltérő tényállást, hiszen a bizonyítékok tartalma nem változott és a másodfokú bíróság sem folytatott bizonyítást. Ténybeli következtetés nem található a másodfokú ítéletben, ennek hiányában pedig a II. r. vádlott bűnössége jogszerűen nem állapítható meg. A II. r. vádlott tudattartamát illetően úgy foglalt állást, hogy a törvényszék semmiféle ténymegállapítást nem eszközölt e körben, továbbá elmulasztotta a történések időrendi sorrendjét is vizsgálni, amelyet, ha megtett volna alapvetően eltérő következtetésre kellett volna jutnia a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségének kérdésében. Összességében ismételt a II. r. vádlott felmentését kérte a harmadfokú bíróságtól.

[28] Vádlott2 II. r. vádlott a felszólalásában hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt. Az I. r. vádlottal kötött szerződése nem volt alaptalan, annak alapján munkát végzett, így díjazása sem indokolatlanul történt. Nehezményezte, hogy a másodfokú bíróság az iratokat nem vizsgálta meg teljes terjedelmében, mert ellenkező esetben észlelnie kellett volna azt is, hogy az NVT.-hez készült előterjesztést nem ő készítette, jóllehet ezt a másodfokú bíróság az ő személyével kapcsolatban állapította meg. Úgy fogalmazott, hogy a másodfokú bíróság alaptalanul, semmiből következtetett tényeket, amelyek egyrészt nem felelnek meg az ügyiratok tartalmának, másrészt pedig nem a büntetőjog világa. A korábban a védőjével együtt előterjesztett írásbeli fellebbezésében foglaltakat továbbra is fenntartotta és bűncselekmény hiányában felmentését kérte az ítéltáblától.

[29] Az ellentétes irányú fellebbezések közül a harmadfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla kizárólag Vádlott2 II. r. vádlott és védője felmentést célzó fellebbezését találta alaposnak.

[30] A harmadfokú eljárás során az ítéltábla az első-és másodfokú bírósági eljárást a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Ugyanakkor a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését értelemszerűen felülbírálta a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint. A felülbírálat során a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapította, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivételt képeztek ez alól a másodfokú bíróság ítéletének azok a részei, amelyek a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlanok voltak a Be. 619. § (1) bekezdésében írtak értelmében.

[31] A Be. 619. § (3) bekezdése rögzíti: ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés értelmében megalapozatlan és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti. A fentiekre figyelemmel a harmadfokú bíróság az imént rögzítettek szerint járt el, tekintettel arra, hogy a Be. 619. § (2) bekezdése értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak.

[32] A periratok tartalmát érdemben megvizsgálva a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az ügyben eljáró első-és másodfokú bíróságok az eljárást döntően a perrendi szabályok megtartásával folytatták le. Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat értékelte is, azonban a bizonyítékok bemutatása és értékelése egyfelől nem volt teljeskörű, másfelől több helyen következtelen volt, logikai hibákban szenvedett és olyan elemeket, ténymegállapításokat is tartalmazott, amelyek egyáltalán nem bírtak jelentőséggel a történeti tényállás és a vád tárgyává tett bűncselekmények jogi minősítése szempontjából.

[33] A másodfokú bíróság alapvetően helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú ítéletben fellelhető és általa feltárt megalapozatlansági okok a másodfokú eljárásban érdemben orvosolhatók, ezért helyesen határozott akkor, amikor azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részleges megalapozatlansági okokban szenved. E körben helyesen mutatott rá mind a másodfokú bíróság, mind pedig a fellebbviteli főügyészség az átiratában, hogy a Be. 592. § (2) bekezdés a-d) pontjaiban meghatározott részbeni megalapozatlansági okok a Be. 593. § (1) bekezdés a-c) pontjaiban meghatározott eljárási módozatokkal orvosolhatók, mi több, a törvény kötelező rendelkezése értelmében orvosolandók, tehát fel sem merülhetett az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, hiszen az egyértelmű eljárásjogi rendelkezések értelmében a részben megalapozatlan ítéletet a másodfokú bíróságnak a saját eljárásában kötelező jelleggel kellett orvosolnia. E körben helyesen hívta fel a fellebbviteli főügyészség a közalapítványl ide vonatkozó 2019.B.9. számú elvi határozatát, amely lényegében egyértelműsíti a Be. 593. §-ában foglaltakat.

[34] Azt is helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a jelen eljárás tárgyát képező ügyben az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékok maradéktalanul rendelkezésre

álltak és az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát eredményező hibák, valamint hiányosságok az elsőfokú eljárásban a bizonyítékok teljeskörű, okszerű és logikus értékelése körében merültek fel. A másodfokú bíróság a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján számos helyen kiegészítette, illetve pontosította, mely alapján döntően eltérő tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítettektől. Ugyanakkor a másodfokú bíróság ítélete ugyancsak több megalapozatlansági hibában szenved, amelyeket a harmadfokú bíróság az eljárásában kiküszöbölt. A másodfokú bíróság ítéletéről megállapítható, hogy az a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjai értelmében részben megalapozatlan, mert a másodfokú bíróság a tényállást egyrészt hiányosan állapította meg, másrészt a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást értő tartalmával, harmadrészt a másodfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Mindezek a részleges megalapozatlansági okok vezettek téves döntésre a vádlottak bűnösségét, illetve az I. r. vádlott cselekményének minősítését illetően.

[35] Az eljárás tárgyát képező I. és II. vádirati történeti tényállásokat kizárólag Vádlott1 I. r. vádlott személye köti össze, hiszen az I. vádpont tekintetében a szerződést a társaság1 felelős személyeként a cég2-vel (személy2cel), míg a II. tényállási pont vonatkozásában – az I. tényállási ponttól teljesen függetlenül – a ügyvédi iroda1-t képviselő Vádlott2 II. r. vádlottal kötötte meg. Ezen túlmenően a két cselekmény semmilyen más személyi vagy tárgyi összefüggést nem mutat, mindössze annyit, hogy mindkét szerződés megkötésére a tárgybeli közszéligi ingatlan együttes kapcsán került sor. A fentiekből adódóan értelemszerűen és szükségszerűen külön-külön kellett vizsgálni a két cselekményt, tekintet nélkül arra, hogy a másodfokú bíróság által - egyébként helyesen hivatkozott - 1/2016.BJE. számú jogegységi határozat az I. r. vádlott terhére rótt hasonló cselekmények kapcsán elvi éllel mondta ki, hogy azok a folytatólágosság egységébe tartoznak. A rendelkezésre álló iratokból kétséget kizáróan megállapítható, hogy az ügyben eljáró első-és másodfokú bíróságok alapvetően a fentiek szerint kezelték a vádirati tényállást, hiszen mind a Pesti Központi Kerületi Bíróság, mind pedig a Fővárosi Törvényszék a saját ítéleteiben külön-külön foglalkoztak a két történeti tényállási ponttal és a törvényszék a másodfokú ítéletében ez alapján állapította meg folytatólágosan elkövetett bűncselekmény elkövetésében az I. r. vádlott bűnösségét. A két vádpont külön tartása és egyenkénti vizsgálata azért is kap kiemelkedő hangsúlyt, mert bár a közszéligi ingatlanegyüttes összeköti őket, azonban alapvetően két teljesen eltérő jellegű és természetű szerződésről van szó. Alapvetően egészen más jellegű szerződés jött létre az I. r. vádlott által képviselt gazdasági társaság és a cég2, illetve a társaság1 és a ügyvédi iroda1 között. E megkülönböztetés nem kizárólag, vagy elsősorban nem szemantikai jellegű, hanem döntően jogi tartalommal felruházott különbség, amelynek döntő szerepe van mindkét vádlott magatartásának jogi értékelése során.

[36] A harmadfokú eljárásban megállapítható volt, hogy az I. és II. fokú bíróságok a rendelkezésükre álló bizonyítékokokat értékelték és ezen túlmenően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét több helyen kiegészítette, illetve pontosította. Ugyanakkor a törvényszék ítélete is részben megalapozatlan, mert megállapításai – kisebb részben – ellentétesek az iratok tartalmával, illetve az egyébként általa feltárt és kiegészített tényállás alapján téves következtetést vont Vádlott2 II. r. vádlott bűnösségére. A harmadfokú bíróságnak a Be. 593. § (1) bekezdésében rögzítettek értelmében a részleges megalapozatlanságot kötelező jelleggel ki kellett küszöbölnie, amelyet a korábban részletezetteknek megfelelően a tényállás hiányosságainak pótlása, az iratellenesség megszüntetése és nem utolsó sorban helyes ténybeli következtetés alapján tett meg.

[37] A fentiek alapján a másodfokú ítélet [52] bekezdéséből kirekeszti azt a megállapítást, hogy Vádltott1 I. r. vádlott a Vádltott2 II. r. vádlott által képviselt ügyvédi iroda részére teljesített 4.200.000 forintos szükségtelen és indokolatlan kifizetéssel összesen 13.375.000 forint vagyoni hátrányt okozott a cég3nak, mely nem térült meg.

[38] A fenti történeti tényállásai megállapítás helyett azt rögzíti, hogy Vádltott1 I. r. vádlott a cég2 részére teljesített 8.937.500 forintos kifizetést, amely szükségtelen és indokolatlan volt, így a fenti összegű vagyoni hátrányt okozta a Kft.-nek, amely vagyoni hátrány nem térült meg.

[39] Ugyancsak a történeti tényállás körében mellőzi a másodfokú ítélet 15. oldalán a [68] bekezdésben rögzítetteket, amely szerint az I. r. vádlottnak a II. r. vádlottal kötött szerződésének időpontjában tudnia kellett, hogy a szerződés tárgyát képező projekt nem fog megvalósulni, mivel a Tanács számára szóló előterjesztést Vádltott2 II. r. vádlott készítette és Vádltott1 I. r. vádlott írta alá, az pedig az ingatlanok értékesítésének javaslatát tartalmazta. E körben azonban már 2008. előtt is várható volt az ingatlanok értékesítésének felmerülése, miután a 2007. október 25.-i dátumú „Javaslat a társaság1 jövőbeni gazdálkodásának alakítására, tevékenységének változtatására” elnevezésű anyag az adózott eredmény „meredek leejtőjére kerülve” javaslatot tett a kft. nélkülözhető, alaptevékenység ellátásához nem szükséges vagyonelemektől való megtisztítására.

[40] Osztotta a harmadfokú bíróság Vádltott1 I. r. vádlottnak a cég2-vel kötött szerződése kapcsán a másodfokú bíróság által megállapított bűnösségét. E körben egyetértett a harmadfokú bíróság a törvényszék ítéletének [66] bekezdésében kifejtettekkel, amelynek lényege szerint a 2009. év július hó 31. napján a cég2-el kötött szerződése módosította a felek között korábban létrejött szerződést, amely a Bt. tevékenységi körére vonatkozóan alapvető változásokat hozott és nem a feladatkör további szélesítésére, hanem döntően annak megváltoztatására irányult. Helyesen rögzítette azt is a másodfokú bíróság, hogy erre az időpontra a projektvezetői feladatkör lényegét tekintve kiüresedett, okafogyottá vált, tekintettel arra, hogy a megvalósításhoz ekkor már tényszerűen sem lehetett sok reményt fűzni, jöllehet az ingatlanok haszonnal történő értékesítése is reális opció volt. Ellentétben azonban a másodfokú bíróság megállapításával – nem szem elől tévesztve a piaci viszonyokat sem – az ingatlanok értékesítésének addigi kudarca önmagában nem róható fel Vádltott1 I. r. vádlottnak és ez a tény ezért ilyen körülmények között büntetőjogi relevanciával sem bírhat. Az azonban igen, hogy ebben a helyzetben a kft. akkori vagyoni helyzetéhez és igencsak beszűkült gazdasági mozgásteréhez képest, valóban szükségtelen és indokolatlan volt a cég2-vel kötött projekt menedzseri, projektvezetői szerződés, és ebből eredően természetesen a teljesítés sem lehetett szerződésszerű. E körben a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó szerződés sem állammegóvási, sem gondnoki feladatkörre nem vonatkozott, így a személy2 által tett intézkedések mind olyanok voltak, amelyek nem tekinthetők szerződésszerűnek. A másodfokú bíróság az eljárás során meghallgatott tanúk és az okirati bizonyítékok alapján irathűen rögzítette, hogy a szóban forgó szerződés személy2-re az értékesítést ruházta feladatul, nem pedig az ingatlanok széleskörű kezelését, állammegóvását. Mindezek alapján helyesen vont következtetést a törvényszék Vádltott1 I. r. vádlott bűnösségére a cég2-vel kötött szerződés alapján és helyesen állapította meg azt is, hogy a cég2 részéről nem történt olyan tevékenység kifejtése, amely a kifizetést indokolta volna. Különösen igaz ez a megállapítás annak a ténynek a tükrében, hogy a kft. a ügyvédi

iroda3mal az értékesítés tárgyában kizárólagos szerződést kötött a 2010. év április hó 9. napján.

[41] Szintén maradéktalanul egyetértett az ítéletábra a másodfokú bíróság ítéletének [67] bekezdésében foglaltakkal, tekintettel arra, hogy az ott tett megállapítások egyértelműen összhangban állnak a bűnügyi iratok tartalmával és a bíróságok által lefolytatott bizonyítási eljárás anyagával. Ezek alapján helyesen rögzítette a törvényszék, hogy Vádlott1 I. r. vádlott által a cég2 részére történt kifizetések az adott körülmények között és helyzetben indokolatlanul került sor, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott és személy13 gyakorlatilag napi kapcsolatban voltak, így szükségszerűen észlelnie kellett volna az I. r. vádlottnak, hogy a cég2 nem a szerződésben foglaltaknak megfelelően – nem szerződésszerűen – teljesít, így a kifizetés sem volt indokolt. Ugyancsak tényszerűen állapította meg a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, hogy Vádlott1 I. r. vádlott elmulasztotta teljesíteni az ellenőrzési kötelezettségét, amelynek eredményeként megtörténtek az indokolatlan kifizetések, amelyek így vagyoni hátrányt eredményeztek. A szerződés teljesítése során az I. r. vádlottnak megfelelő körülménnyel és gondossággal kellett volna vizsgálnia és visszatérő jelleggel ellenőriznie azt, hogy a vele szerződő fél tevékenysége ténylegesen szerződésszerű-e, amelyet azonban elmulasztott.

[42] A Btk. 376. § (1) bekezdése értelmében, akit idegen vagyon kezelésével bíztak meg, és ebből folyó kötelességének megszegésével vagyoni hátrányt okoz, hűtlen kezelést követ el.

[43] A fenti törvényi definícióból kiviláglik, hogy a hűtlen kezelés jogi tárgya a tulajdonjog és az ahhoz kapcsolódó jogosultságok összessége. A bűncselekmény lényege a vagyonkezelői megbízással, gyakorlatilag a tulajdonosi jogokkal való visszaélés, amellyel összefüggésben hátrány következik be az idegen vagyonban.

[44] Az eljárás során nem volt vitatott a perbeli felek részéről, hogy Vádlott1 a cég3nél vagyonkezelői jogviszonyban állt, hiszen ez a reá vonatkozó jogszabályokból, a szervezeti és működési szabályzatból, valamint nem utolsó sorban a munkaszerződéséből minden kétséget kizáróan és egyértelműen kiolvasható volt. Ennélfogva egyfelől jogszerűen és törvényesen rendelkezhetett a reá bízott idegen vagyonnal, másfelől e tekintetben törvényi és szerződési kötelezettségek is terheltek. A hűtlen kezelés elkövetési magatartása a vagyonkezelői kötelezettségek megszegése, amelyeket a különböző ágazati törvények tartalmazzak. A magánszférában a Ptk. megbízási szerződésre vonatkozó rendelkezései, a gazdasági társaságokra vonatkozó jogszabályok, továbbá hatósági határozat, a vállalati ügyrend és nem utolsó sorban a megbízó egyedi utasításai is e körbe tartoznak és tartalmazhatnak egyértelmű rendelkezéseket. Általános zsinórmérceként rögzíthető, hogy a vagyonkezelőnek a rendes gazdálkodás szabályait is be kell tartania, még abban az esetben is, ha erre a jogszabályok vagy a megbízási szerződés nem is tartalmazzak külön rendelkezést. Kötelességszegés e tekintetben minden olyan tevékenység vagy mulasztás, amely a megbízási viszony kereteit meghaladja, vagy ellentétes a megbízó érdekeivel és a rendes gazdálkodás szabályaival, vagy jogszabályba ütközik. A tényállásszerű magatartás megvalósulásához a fentiek értelmében szükségszerűen az is kell, hogy a vagyonkezelői kötelességszegés alkalmas legyen vagyoni hátrány keletkeztetésére. A joggyakorlat általában ilyennek tekinti a gazdasági társaság képviseletét ellátó tisztviselő olyan jellegű és tartamú tevékenységét, amikor a társaság nevében kötött szerződésben indokolatlanul előnytelen feltételeket fogad el, vagy kifejezetten hátrányos szerződést köt. A bűncselekmény befejezettségéhez eredmény is szükséges, amely

vagyoni hátrány formájában jelentkezik és, amely a köteleességszegéssel okozati összefüggésben áll. A Btk. 459. § (1) bekezdés17.) pontja értelmében a vagyoni hátrány a tényleges káron felül többletelemet, az elmaradt hasznót is magában foglalja. Szükséges kiemelni, hogy a hűtlen kezelés kizárólag szándékosan valósítható meg, mely szándéknak mind a köteleességszegést megvalósító magatartásra, mind a vagyoni hátrányra – legalább eshetőlegesen – ki kell terjednie.

[45] Összevetve immár a másodfokú bíróság által megállapított tényállást a törvényi tényállással, valamint Vádlott1 I. r. vádlott magatartásával megállapítható, hogy Vádlott1 I. r. vádlott a cég2-vel kötött szerződésével megszegte a vagyonkezelői kötelezettségét, melynek eredményeként a Bt.-nek teljesített indokolatlan kifizetések konkrétan számszerűsíthető vagyoni hátrányt okoztak a cég3-nek.

[46] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint alapvetően más megítélés alá esik és más szemléletet igényel Vádlott2 II. r. vádlott magatartása. A másodfokú bíróság ítélete szerint a ügyvédi irodal-gyel kötött megbízási szerződés indokolatlan volt, mert a szerv2 megvalósítását megvalósító beruházás folytatása az Alapítói döntés értelmében egy jövőbeni megvalósíthatósági tanulmánytól függött, konferencia turizmus nyilvánvalóan csak a már megvalósult projekttel összefüggésben merülhetett fel. Mivel ilyen már nem volt, Vádlott2 II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy Vádlott1 I. r. vádlott vagyonkezelői kötelezettségét megszegve, tényleges szükséglet nélkül köt szerződést a ügyvédi irodal-gyel. A másodfokú bíróság rögzítette azt is, hogy a két vádlott egy további megbízási szerződést is kötött a cég3 mint megbízónál folyamatban lévő privatizációt előkészítő tevékenység során felmerülő jogi feladatok ellátására 6 millió forint +ÁFA megbízási díj ellenében. E további szerződés tényállásban való rögzítése – a másodfokú bíróság ítéletében foglaltak szerint – Vádlott2 II. r. vádlottnak az inkriminált szerződéskötéskor fennálló tudattartamának meghatározása szempontjából volt indokolt. A másodfokú bíróság az ítélete [53] bekezdésében a tényállás részeként rögzítette azt is, hogy Vádlott2 II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy a szükségtelen és indokolatlan megbízási szerződés megkötése és a megbízási díj két részletére vonatkozó számlák kiállítása révén Vádlott1 I. r. vádlottat támogatja abban, hogy vagyonkezelői kötelezettségének megszegésével 4.200.000 forint vagyoni hátrányt okozzon a cég3-nek, mely vagyoni hátrány nem térült meg. Az iméntiekkel logikus és szükségszerű összefüggésben a törvényszék az ítélete [68] bekezdésében megállapította, hogy a 2008. év június hó 24. napján kelt szerződés alapján a vádlottaknak – képzettségükből is adódóan – tudniuk kellett, hogy ezt a projektet az alapító leállította, és annak folytatása további feltételtől függ. A vádlottaknak már ekkor tudniuk kellett, hogy a szerződés tárgyát képező projekt nem fog megvalósulni, mivel a Tanács számára szóló előterjesztést Vádlott2 II. r. vádlott készítette és Vádlott1 I. r. vádlott írta alá, az pedig az ingatlanok értékesítésének javaslatát tartalmazta. A másodfokú bíróság ítélete a [70] bekezdésben arra a következtetésre jutott, hogy a cég3, valamint a ügyvédi iroda között létrejött szerződés a közsgli ingatlan felhasználásával konferencia turizmus céljára tervezett beruházás megvalósításával kapcsolatos jogi feladatok ellátására irányult, mely ebben az időben mindenképpen indokolatlan, az alapítói okirat megváltozására figyelemmel, pedig okafogott is volt. Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy e szerződés is indokolatlan és okafogott volt már a megkötésének pillanatában is, így e tekintetben is megszegte vagyonkezelői kötelezettségét Vádlott1. Az I. r. vádlott magatartásához a tudati elemek ismeretében segítséget nyújtott Vádlott2 II. r. vádlott, így ő az I. r. vádlott bűncselekményéhez részesként, bűnsegédként kapcsolódott.

[47] A harmadfokú bíróság nem osztotta a másodfokú bíróság Vádlott2 II. r. vádlott bűnösségének vonatkozásában kialakított álláspontját. E körben szükséges rámutatni arra, hogy az iratok tartalma szerint a szerv1 a 20/2008(II.13.) számú határozatával a szerv2 beruházásával összefüggő kiadásokra csaknem 102 millió forintot hagyott jóvá azzal, hogy a beruházás folytatását majd a 2009. évi üzleti terv ismeretében és az annak elapján készítendő megvalósíthatósági tanulmány alapján dönti el. A szóban forgó határozat tartalma alapján nem a projekt visszavonására, abbahagyására vagy feladására lehet következtetést vonni, hanem éppen ellenkezőleg arra, hogy ebben az időben valóságos és reális lehetőségként volt nyilvántartva az ingatlanegyüttes eredeti terveknek megfelelő hasznosítása.

[48] A harmadfokú bíróság egyetértett a Vádlott2 II. r. vádlott és védője által előterjesztett érveléssel, amelynek lényege szerint a fentiekben bemutatott és a tulajdonos által kivitelezhetőnek ítélt beruházási cél alapján a 2008. év május hónapjában létrejött a tényállásban rögzített megbízási szerződés az I. és II. r. vádlottak között, amelynek írásbafoglalására később, június 24. napján került sor. Nem cáfolható az a védői érvelés, amely szerint az ügyvédi törvény értelmében jogszerű és bevett gyakorlat a szóban kötött szerződés. Ez már csak azért is elfogadható, mert a magyar jog döntően nem követeli meg az írásbeliséget, másként fogalmazva nem szükséges a típuskényszer, tehát szerződés érvényesen és joghatályosan szóban is létrejöhet a felek között. Ennek valóságtartalmát az is megfelelően igazolja az ítéltábla álláspontja szerint, hogy a cég3, valamint a ügyvédi iroda1 között több évre visszamenő szerződéses munkakapcsolat volt, amelynek tükrében még inkább érthető és elfogadható, hogy az egyes szerződéses feladatokban történt megállapodást követően esetleg később történt a kontraktus írásbafoglalása. Az I. és II. r. vádlottak vallomásai e tekintetben az egész büntetőeljárás során mindvégig egybehangzóak és következetesek voltak és az eljárás egésze folyamán nem került felszínre olyan bizonyíték, amely a vádlotti állításokat cáfolta volna.

[49] Az ítéltábla álláspontja szerint nem foghat helyt a törvényszéknek az a megállapítása, amely szerint a II. r. vádlottal történt szerződéskötéskor az eredeti projekt céljai már nem voltak tarthatók, ennek következtében a II. r. vádlottal kötött szerződés egyrészt szükségtelen, másrészt indokolatlan volt. Ezzel szemben az iratok alapján az állapítható meg, hogy szerv1 a 2008. év július hó 9. napján kelt határozat3(VII.9.) számú határozatában a község1i beruházás tekintetében azt a döntést hozta, hogy az ingatlanegyüttes értékesítését kezdeményezze a társaság. Nem elhanyagolható körülmény, hogy ezt az előterjesztést nem Vádlott2 II. r. vádlott készítette, mert a bűnügyi iratok mellékletét tartalmazó anyagban az előterjesztés fellelhető, amelyből egyértelműen kiderül, hogy annak előterjesztője személy3 vezérigazgató volt, felelős vezérigazgató helyettesként személy14 szerepelt rajta, felelős ügyvezető igazgatóként tanú10-et tüntették fel, míg az előterjesztés tényleges írásbafoglalója, készítője tanú18 volt. Ennek alapján megállapítható, hogy az előterjesztésben Vádlott2 II. r. vádlott neve nem szerepel, ennélfogva az indítvány előterjesztője sem lehetett. Azonban nemcsak az indítvány előterjesztője nem Vádlott2 volt, de az indítvány tartalma is lényegesen eltér a másodfokú bíróság által megállapítottaktól. A község1i ingatlannal összefüggésben – az indítvány alapján – az NVT. határozata azt tartalmazza, hogy a Tanács úgy döntött, hogy a társaság kezdeményezze a keshidakustányi ingatlan értékesítését, ilyen igény esetén mindenképp a korábbi célt felvállaló költségvetési intézmény részére. Kiemelendő a "korábbi célt felvállaló" kitétel, amelyből egyértelműen kitűnik, hogy a projekt eredeti célját nem adták fel, azt megpróbálták máshogyan – értékesítés útján – megvalósítani, de az értékesítés során alapvető és szem előtt tartandó cél az volt, hogy az eredeti elképzelés megvalósuljon.

[50] A fentiekkel azonos tartalmú tanú¹⁰ ügyvezető igazgató 2008. október 8. napján kelt levele, amelyben azt írta, hogy az a cél, hogy kft. értékesítése esetén az ingatlan ne kerüljön a befektető tulajdonába, hanem azt a társaság a privatizáció előtt értékesítse, lehetőség szerint a korábbi célt felvállaló költségvetési intézmény tulajdonába kerüljön.

[51] Mindezekből azt a következtetést lehet levonni a harmadfokú bíróság álláspontja szerint, hogy az eredeti projekt céljait nem váltották fel újjal – a kizárólagos értékesítés céljával és az eredeti projekt céljának végleges elengedésével –, hanem a megvalósítást célzó tevékenységeket folytatták, amelynek csak egy részét képezte az értékesítés, mert ebben az időben már nyilvánvalóvá vált, hogy az eredeti beruházás kizárólag a cég³ keretei között nem lesz megvalósítható. Ilyen megvilágításban nem lehetett jogszerűen megállapítani azt, hogy a Vádlott²nal kötött megbízási szerződés egyfelől szükségtelen, másfelől indokolatlan lett volna, hiszen a szerződésben foglaltak alapján a II. r. vádlott az értékesítés tárgyában lépéseket tett, tárgyalásokat folytatott, finanszírozási lehetőségeket keresett és állami intézményekkel tárgyalt az eredetileg meghatározott célok megvalósítása érdekében. Az más kérdés, hogy a 2008. évben fennállt gazdasági világválság döntően befolyásolta az értékesítés sikertelenségét, ez azonban ugyancsak nem róható a II. r. vádlott terhére.

[52] Az események időrendiségét vizsgálva az is megállapítható, hogy a két vádlott közötti szerződéskötésre előbb került sor, mint ahogy a Tanács a 2008. év július hó 9. napján a határozatát meghozta. Ebből a szempontból tökéletesen irreleváns, hogy a vádlottak között a 2008. év május hónapjában létrejött szóbeli szerződést vagy annak a 2008. év június hó 24. napján írásbafoglalt változatát tekintjük irányadónak, mert mindkét dátum megelőzi a fentebb megjelölt Tanácsi határozat keltét. Másfelől az iratok között fellelhetők azok a dokumentumok, amelyek kétséget sem hagynak afelől, hogy Vádlott² a Vádlott¹val kötött szerződésben foglaltakat a maga részéről teljesítette, mert tárgyalásai kimondottan a határozatban foglaltak végrehajtását szolgálták.

[53] A másodfokú bíróság az ítélete [49] bekezdésében azt állapította meg, hogy Vádlott² II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy a határozat²(II.13.) alapítói határozat tartalma és az általa 2008. június 2. napján készített előterjesztés alapján, hogy indokolatlan volt a megbízási szerződés megkötése. Az ítéltábla e körben sem osztotta a másodfokú bíróság álláspontját, hiszen a szóban forgó határozatot elolvasva abból kitűnik, hogy a szerv¹ újabb feladatok elvégzését várta a társaságtól, amelybe pontosan belefér a II. r. vádlott által készített június 2.-i előterjesztés. Az előterjesztés részletesen tartalmazza azt, hogy a projekt megvalósítása milyen előnyökkel jár a magyar jogász társadalom számára, illetve, hogy abból milyen hiánypótló üzleti eredmény várható a cég³ számára.

[54] A másodfokú bíróság ítéletének [65] bekezdése értelmében a határozat²(II.13.) Tanácsi határozattal a beruházást felfüggesztették. Ez a megállapítás nem helytálló és nem is hozható összefüggésbe Vádlott² II. r. vádlott tevékenységével, tekintettel arra, hogy megbízási szerződése olyan tevékenységekre vonatkozott, amelyek a tényleges megvalósítást segítik elő. A kettő közötti különbség nyilvánvalóan jól érzékelhető és egymástól élesen elhatárolható, mert a szerződés tartalma szerint nem a projekt tényleges megvalósításával bízta meg az I. r. vádlott a II. r. terheltet.

[55] A nyomozati iratok között megtalálható a II. r. vádlott által jegyzett előterjesztés, amelyet Vádlott2 az I. r. vádlottnak juttatott el, amelyben a II. r. vádlott a projekt megvalósítását szorgalmazza, nem pedig az ingatlanegyüttes értékesítését. Nem vonható továbbá kétségbe az sem, hogy a konkrét tevékenységre az egyébként 2003 óta meglévő átalánydíjas megbízási szerződéstől függetlenül – amellet – szükség volt, hiszen a két szerződés összehasonlítása alapján látható, hogy a 2008-ban megkötött megállapodás egy konkrét, az előző szerződésben foglaltaktól merőben eltérő és új feladat végrehajtására irányult, amely a 2003-ban kelt szerződésben értelemszerűen fel sem merülhetett. Önmagában az a körülmény, hogy az adott gazdasági helyzetben – a körülmények ismeretében – a vádlottak ismételten szerződést kötöttek, nem jelentheti egyikük részéről sem a rosszhiszeműséget, valamint a hűtlen kezeléshez szükséges eshetőleges szándék meglétét sem bizonyítja.

[56] Nem mellékes körülmény az sem, hogy az eljárás elsőfokú tárgyalási szakaszában maga a vádhatóság képviselője is árnyalta a II. r. vádlott magatartását a szóban forgó szerződés tekintetében, mert míg az eredeti vádiratban foglaltak szerint a két szerződés tartalmilag nem különbözött, lényegében megegyezett, addig ez a tárgyalási szakban már olyan hangsúlyt kapott, amely a szerződések különbözőségét már nem vitatta, azonban a második szerződés indokolatlanságát helyezte előtérbe.

[57] Az ítéltábla jelen határozata indokolásában már korábban is kifejtette álláspontját a tekintetben, hogy a két vádlott cselekvőségét, magatartását élesen el kell különíteni egymástól. Ezt a nézetet támasztja alá a vádlottnak a vád tárgyává tett cselekmény során betöltött szerepük és helyzetük. Vitathatatlan tény, hogy vagyonkezelői jogokkal és kötelezettségekkel kizárólag Vádlott1 I. r. vádlott volt felruházva, míg Vádlott2 ilyen jogokkal és kötelezettségekkel értelemszerűen nem rendelkezett. Az ügyvédi megbízási szerződés minden tekintetben szabad megállapodás tárgya, hiszen a szerződés tartalmára, formájára kötelező jellegű előírások – egy-két kivételtől eltekintve – legnagyobbreszt nincsenek, és a szerződés létrejötte kizárólag a felek szabad akaratán múlik. Lényeges körülmény, hogy az ügyvédi megbízási szerződés létrejöttét és tartalmát alapvetően a megbízó határozza meg, mint ahogy ez az alapul fekvő tényállásban is így történt. A fentiekben túlmenően az ügyvédi megbízási szerződés nem eredmény, hanem úgynevezett gondossági kötelelem, amely tartalma szerint azt jelenti, hogy a megbízott nem az eredményre, hanem arra vállal kötelezettséget, hogy a lehető legjobb tudása szerint, legnagyobb körültekintéssel eljárva a lehető leghatékonyabb eredményt érje el, azonban a sikerre értelemszerűen nem vállalhat garanciát. Jól szemléltetik ezt az I. és II. r. vádlott között létrejött szerződést szabályozó korabeli Ptk. (1958. évi IV. törvény) ide vonatkozó rendelkezései a 474-483. §-ai között. Ezek között fellelhető, hogy a megbízott köteles a megbízó utasításait végrehajtani, a rábízott feladatokat teljesíteni, később a módosítások szerint eljárni és általában is a szerződésben foglalt feladatokat a legjobb tudása szerint elvégezni. Mindezek hangsúlyozása azért fontos, mert ebből látható, hogy az ügyvédi megbízási tárgyat képező szerződés gondossági kötelelem és arra is rámutat, hogy Vádlott2 II. r. vádlott vonatkozásában a vagyoni hátrány okozásának tekintetében szándékosság nem állapítható meg – még annak eshetőleges formájában sem.

[58] A II. r. vádlott meg nem cáfolható következetes vallomása szerint legelőször a 2008. év május hónapjában hallott a lehetséges feladatról, amellyel őt az I. r. vádlott a későbbiekben ténylegesen megbízta. A szerződés létrejötte, majd meg nem cáfolhatóan néhány héttel későbbi formába öntése már olyan időpontra esett, amikor már sor került az adásvételi

szervezésre, később annak módosítására és még ugyancsak korábban született meg a szerv 1 február 13-i határozata. E tények azért jelentősek, mert egyértelműen alátámasztják, hogy a cég3 külön kezelte a közszéligi ingatlanok ügyét és azt maga a kft. sem tekintette a vádlottak között még 2003-ban létrejött megbízási szerződés részének. Továbbá a megbízási szerződés megkötésének időpontjában a II. r. vádlott nem rendelkezhetett azzal a tudattartalommal, amely már eleve a szándékos vagyoni hátrány okozásának lehetőségét foglalta magába. Ilyen bizonyíték a peranyag iratai között nem lelhető fel.

[59] Az ítéltábla a kifejtettek értelmében arra a következtetésre jutott, hogy Vádlott2 a jogszabályi rendelkezések megtartásával jogszerűen és törvényesen lépett szerződéses kapcsolatba a cég3-vel, illetve annak vezetőjével Vádlott1 I. r. vádlottal. Jóllehet a vádlottak ismerték egymást, korábban közöttük évekre visszamenően szerződéses kapcsolat állt fenn, mindezek a tények azonban nem elegendőek annak megállapítására, hogy pusztán ezen az alapon a két terhelt összejátszva vagyoni hátrányt kívánt okozni a cég3-nek. A korábban említettek értelmében a 2008. évre datált szerződés új tevékenységek és új feladatok elvégzésével bízta meg a II. r. vádlottat, amelyet a korábbi – 2003-as - szerződés értelemszerűen nem foghatott át. Az is megállapítható, hogy a megbízási szerződés alapján Vádlott2 II. r. vádlott egy részletesen kidolgozott előterjesztést készített a cég3 részére és dolgozott a közszéligi ingatlanra vonatkozó szerződésmódosításban is, annak megszövegezése útján. Szintén munkát végzett a szerv 1 2008. év július hó 9. napján kelt határozatát követően, mert tárgyalásokat bonyolított le annak érdekében, hogy a projekt megvalósuljon azáltal, hogy az érdemben szóba jöhető állami szervek valamelyike részéről átvegyék az ingatlanokat, illetve amennyiben ez nem lehetséges igyekezett az ingatlanokat a körülményekhez képest legkedvezőbb áron értékesíteni.

[60] Mindezek alapján a harmadfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy Vádlott2 II. r. vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, ezért őt az ellene bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 376. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól – bűncselekmény hiányában – felmentette a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontjának felhívásával.

[61] A korábban kifejtettek értelmében Vádlott1 I. r. vádlott bűnösségét is érintette a II. r. vádlott felmentése, mert az I. r. vádlottat a vádhatóság a Btk. 376. § (1) bekezdésében megfogalmazott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetével vádolta, a törvényszék pedig ugyanebben a bűncselekményben állapította meg az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét a közalapítvány 1/2016.BJE. számú jogegységi határozatára figyelemmel. A folytatólagosság egységét az I. r. vádlott tekintetében ugyanis egyfelől a cég2-vel kötött szerződése, másfelől a ügyvédi iroda 1-gyel kötött kontraktusa alapozta meg, mivel a vagyonkezelési kötelezettséget megszegő, többféle (különböző) elkövetési magatartása több különböző, azonban egyenként önmagában is bűncselekménynek minősülő vagyoni hátrány keletkezéséhez vezetett.

[62] A fentiek tükrében vizsgálva Vádlott1 I. r. vádlott vád tárgyává tett magatartásáról megállapítható, hogy a cég2-vel kötött szerződésével a büntetőtörvénykönyvbe ütköző magatartást valósított meg.

[63] A Btk. 6. § (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követ el. Az imént idézett törvényi rendelkezésből látható, hogy a folytatólagos egység megállapításának összesen öt – egy szubjektív és négy objektív – konjunktív feltétele van. Szubjektív az egységes akarat elhatározás, míg objektív feltételek az azonos sértett, a rövid időközönkénti, többszöri elkövetés, valamint az, hogy az elkövető ugyanolyan bűncselekményt valósítson meg. A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett történeti tényállásban foglaltak szerint Vádlott1 a vádbeli időszakban egységes elhatározással rövid időn belül kötött szerződést a partnereivel, amellyel mindkét esetben megvalósította a hűtlen kezelés büntettét, amely így folytatólagosan elkövetettként minősül. A folytatólagos egység – miként az az elnevezéséből is kitűnik – bűncselekményi egységként értékelendő, amiért egy büntetést kell kiszabni. Figyelemmel azonban arra, hogy a folytatólagosság egysége felbomlott azáltal, hogy a ügyvédi iroda1-gyel kötött szerződés tekintetében a hűtlen kezelés büntette – bűncselekmény hiányában – nem volt megállapítható, ezért e részselekmény értelemszerűen már nem tartozhat a folytatólagosság egységéhez. Erre tekintettel folytatólagos elkövetés sem állapítható meg Vádlott1 I. r. vádlott terhére, mivel esetében mindössze a cég2-vel kötött szerződése kapcsán állapítható meg a Btk. 376. § (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerinti minősülő hűtlen kezelés büntette, ahol azonban az általa okozott vagyoni hátrány immár 8.937.500 forintra módosult. Tekintettel arra, hogy a folytatólagos egység is egység, ezért Vádlott1 I. r. vádlott felmentésének, illetve részfelmentésének értelemszerűen nem lehetett helye, azonban bűnösségének köre két részselekményről egy bűncselekményre szűkült, ezért a harmadfokú bíróság a bűncselekménye minősítése során a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzte. Ugyanakkor a cselekményének jogi minősítése ezen túlmenően nem változott, mert a fentiek szerint megmaradó vagyoni hátrány is ugyanaz alá a minősítés alá esik, mint amilyen korábban a másik részselekmény mellett volt.

[64] A Vádlott1 I. r. vádlottat érintő büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott terhére értékelendő enyhítő körülményeket. E körben további kiemelés érdemel, hogy az I. r. vádlott rendkívül hosszú ideig állt büntetőeljárás hatálya alatt és a másodfokú ítélet kihirdetését követően is csaknem egy év ismét eltelt. A harmadfokú bíróság nyomatékosabban értékelte enyhítő körülményként a vádlott jelentősen megromlott egészségi állapotát. Ugyanakkor a minősítés változás kapcsán mellőzni kellett a folytatólagosságot, mint egyetlen súlyosító körülményt. A fenti pontosítások mellett a harmadfokú bíróság osztotta a Fővárosi Törvényszék büntetési kiszabási körülményekkel kapcsolatban kifejtett álláspontját és az ítéltábla is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. r. vádlottal szemben aránytalan és szükségtelen szabadságvesztés alkalmazása, akár még annak próbaidőre felfüggesztett formájában is, mert a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok az I. r. vádlott tekintetében pénzbüntetés kiszabásával is elérhetők. Helyesen döntött a másodfokú bíróság, amikor az enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetésre ítélte az I. r. vádlottat, amelynek során a pénzbüntetés napi tételeinek számát a vádlott bűnösségéhez, míg az egynapi tételnek megfelelő összeget az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten állapította meg. Az ekként kiszabott összesen 600.000 forint pénzbüntetés proporcionális, tetterányos és megfelelően egyéniesített szankció az ítéltábla álláspontja szerint, olyanannyira, hogy a bűnösség egyébként minimális szűkülése mellett sem látta indokoltnak a harmadfokú bíróság a törvényszék által kiszabott pénzbüntetés további enyhítését.

[65] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta Vádlott1 I. r. vádlottal szemben, míg a változtatás Vádlott2 II. r. vádlott esetében – felmentése folytán – teljes körű. A törvényszék ítéletének egyéb, törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 623. §-ában írtak alapján helybenhagyta a harmadfokú bíróság.

Budapest, 2021. év szeptember hó 16. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 25.Bf.11.688/2019/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.28/2021/9. számú ítéletében írt változtatással Vádlott1 I. rendű, valamint Vádlott2 II. rendű vádlott tekintetében 2021. év szeptember hó 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év szeptember hó 16. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke